

A magyarországi baloldal száz évének állandó módszere

A dualizmus kora Magyarországon óriási változásokat eredményezett. Egyszerre hozott nagy lehetőségeket és nagy süllyedéseket. Mivel a folyamatokat a kapitalizálódás hozta, így az igazi nagy nyertesek jórészt a zsidóságból toborzódtak, akik a nagy tőkefelhalmozás közben bevándorlóikban is gyorsan magyarosodtak nyelvileg. De a történelmileg kialakult politikai struktúrákban élő országban nem juthattak politikai hatalomhoz, ahogyan minden más gazdaságilag gyorsan felemelkedő is csak lassan juthatott felfelé a politikai pályán.

Ennek következtében megindult a történelmi magyar uralkodó réteg elleni támadás, hiszen Európa nagy részében ekkor már a pénz és vagyon elitje uralta a politikai hatalmat is. Nálunk azonban jelentős részben még a már elszegényedő dzsentrinek nevezett vegyes, zömében a régi nemességből származó csoportok. S minthogy az uralmi legitimitást a régi elitnek a történelem adta, megindult a magyar történelem elleni támadás is. Sőt, a hazafiság is a „feudalizmus”, az „elmaradottság” kifejeződése lett. Az elitváltásra indulók jelszava „Európa” és a „nemzetköziség”.

Az I. világháború előtt a magyarországi baloldal – érezvén gyengeségét – saját népe és állama ellen az ellenséges antant államok propagandáját alátámasztó politikát kezdett folytatni, gátlástalanul terjesztve Magyarország rossz hírét s a magyarelles hazai, nem magyar elitek támogatását, figyelmen kívül hagyva azok abszolút nacionalizmusát. Vagyis azt, hogy őket az irredentizmuson is túl terjedő területi hódításvágyon kívül más nem érdekelt, az egész ún. haladás – de az is csak imperializmusból! – legfeljebb a csehek propagandaügye volt.

A politikai-hatalmi elitváltásra törő magyarországi baloldalt tehát eleve nem érdekelt országának, népének sorsa, ők olyan nemzetközi helyzetben gondolkodtak, ahol majd a „nyugati demokraták” konkrét támogatásával, azok jelszavai mentén éltanuló helytartókként ők uralkodhatnak majd. Elképesztően szervezett sajtó- és propaganda-kapcsolatrendszer alakult ki ez ügyben az idők során. (Itt említendő pl. Seton Watson személye!)

TÖKÉCZKI LÁSZLÓ (1951) történész, az ELTE oktatója, a *Hitel* szerkesztője.

Az európai nagyhatalmi viszonyok kiéleződése, majd a háborúk kitörése átmenetileg megszakította ennek a hálónak működését, de – mint várható volt – az álszent és primitív amerikai belépés a háborúba hozta az ún. wilsonizmust (amely azóta is pl. az Atlanti Chartán át uralja ócska jelszavaival a nemzetközi „mainstream” gondolkodást!), s a magyarországi gondolatnélküli, utánczó baloldal máris „wilsonista” lett. Pedig a központokban őket „hasznos idiotaként” tartották csak számon. Jól mutatja Károlyi Mihály politikai kvalitásait az, hogy maga is elhitte – és sajnos átmenetileg az ország népének jó része is –, hogy ő majd tényező lesz a békekötésnél. Közben a „nyugatot” abszolút nem érdekelt a közép-európai „igazság”, ők pillanatnyi nagyhatalmi igényeik szerint döntöttek. A wilsonizmus hamar csődbe ment a valóságban, de mint erkölcsi vakítás máig működik.

A magyarországi baloldal képviselőinek zöme nem volt buta ember (főleg saját érdekében nem!), hamarosan felfedezték a bolsevizmus „nemzetköziségét”. Tehát amikor a wilsonizmus álszent progresszivismusa nekik sem hozott semmit, gyorsan a vörös nemzetköziség támogatói lettek. Itt nagyon karakteres lett egy zsidó értelmiségi kisebbségnek a szerepe, amely igen megrontotta a magyar–zsidó viszonyt. A kommunizmus eszméjének a magyar nemzeti gondolat ellen fordítása később is tragikus következményekkel járt. Nálunk majd nem jön létre nacionálszocialista rendszer, sőt a magyarországi kommunizmus saját népe szétzúzására törekedett – főleg 1956 után.

A két rövid „forradalmi” időszak után a Horthy-rendszer nemzeti regenerációs negyedszázada következett reménytelen progressziós helyzetben. De a magyar társadalom súlyos szociális egyenlőtlenségei miatt volt potenciális tömege a baloldalnak. Csak az volt a kérdés, hogy egy változó világpolitikai helyzetben e tömegek nemzeti (paraszti) demokratikus irányba viszik az országot, vagy valamilyen diktatúra fog rájuk támaszkodva a semmibe menni. Rövid nyilas kitérő után ismét a nyomorult keleti kommunista alternatíva győzött, amely négy évtized alatt az országot tönkretette. Az lényegében mintegy, hogy az 1956-os nemzeti felkelés miatt a hazai kommunizmust – talán az NDK nevezetű képződményt gazdaságilag kivéve – még a legvidámabb barakknak nevezhették.

A magyarországi kommunizmus, a kádárizmus ugyan magát, „modernizációnak” gondolta, de társadalompusztító hatása felülmultha a nacionálszocialista variációkat, mert a szellemet pusztította. A vége felé intenzíven importálta az össze nyugati baloldali bomlasztó szellemi terméket, túl azon, hogy népét – saját hatalma érdekében – véglegesen eladósította. S amikor a Szovjetunió tönkremenne megbukott, Magyarország kiszolgáltatottan állt, és meglevő nemzeti vagyonát már sokfelől lopták.

S ekkor a „proletárdiktatúrák” már ismét „nyugati vonatokon” utaztak, csak most nem az egykori wilsonista nagyhatalmakén, hanem a globalista nemzetközi nagytőke szerelvényein, amely természetesen „visszaosztott” nekik. Hirtelenjében a „szocialista demokráciából” katapultáltak a tökéletes szabadpiaci

(neo)liberális „demokráciába”. S e folyamat közben a magyarság zöme szinte reménytelen helyzetbe került.

Ha megnézzük az előzőekben felvázolt négy politikai helyzetet, mit látunk? Azt, hogy ők mindig a „leghaladóbb” ügyben tüsténkedtek, és közben hirdették, hogy az ő csoportérdekük és (helytartói) hatalmuk egyenlő a magyar nemzeti érdekekkel. S ilyenkor látszik még egy nagy hazugságuk. A trianoni rablóbékeben elszakított területek magyarsága sem érdekelte őket ugyanis. Károlyiék és Jásziék megcsönkítőinkkal való együttműködésre kérte a kisebbségivé lett magyarokat az anyaország „reakciós” kormányaival szemben. Majd ki is alakult egy kollaboráns kisebbségi magyar közeg (lásd pl. Magyar Népi Közösség Erdélyben!). S e közben az „anyaországi” kommunisták semmit sem tettek a magyarság védelmében – sőt. Igazi „internacionalisták” voltak – ellenségüknek a hazafiságot tekintették (szóhasználatukban: nacionalizmust).

Évtizedeken keresztül a Szovjetunióhoz való hűséget értették magyar hazafiságon – amelyet tulajdonképpen hazaárulásnak is lehet tekinteni (mint ahogyan az volt 1956-ban pl. a pufajkások tevékenysége!).

Napjainkban is dicsérve emlegetik nyugati „elemzők” azt, hogy mennyivel jobban lehet tárgyalni egy Gyurcsánnyal vagy Bajnaival, mint Orbán Viktorral. Persze, hiszen az előbbi kettő nem képvisel nemzeti/függetlenségi érdekeket, hanem hajlandó kiszolgálni – és ezt tartja természetesnek! – az erősebb céljait.

Ugyanez volt mindig a Kárpát-medence vitás történelmének ügyében is. A magyarországi baloldal a szomszédok sovíniszta nézeteit támogatta saját népe helyett. Egyszerűen azért, mert magát akarta legitimálni a „magyar urakkal”(?) szemben. Különös helyzet ez, Európában lényegében példátlan (talán csak német párhuzama van némileg). Európában ugyanis a baloldal zöme is hazafias.

Nálunk a baloldal zöme nem az, hanem mindig „nemzetközi” jellegű volt, s ez összefügg a magyar nemzettudat erős történelmi meghatározottságával s azzal – mint ahogyan most is! –, hogy a baloldal rendkívül szívesen ajánlkozik nagyhatalmi és idegen érdekek kiszolgálására, amelyet persze ők „modernizációnak” neveznek.

Mit nyert a magyarság ezzel a mentalitással és gondolkodás nélküli utánzásal? Nyugodtan mondhatjuk, hogy semmit, sőt! A wilsonizmus hozta Trianont, a vörös diktatúra (1919) a párizsi békeszerződési tárgyalásokon a képviselatlenséget. 1945 után évtizedekre szóló elszakítást a világtól s a kizsigerelődést. A neoliborális rendszerváltozás másfél millió munkahely elvesztését, s a magyar termelési rendszer szétzúzását. Legutóbb pedig újra – mint Jászi Oszkárék idején – Magyarország belülről való démonizálását.

2010-ben, majd 2014-ben a magyar szavazók óriási többséggel elutasították mindezt, de semmi sem változott. A magyarországi baloldal továbbra is angyalnak képzei magát (és természetesen „megváltónak”), míg ellenfeleit ördögöknek. S miközben folyton a „demokráciát” védtek és védik, aközben ha a népnek nem kellene, akkor külföldi segítségre számítva, diktálni akarnak. Nincs olyan

hazugság, rágalom, félrevezetés, amelyre ne vállalkoznának – miközben sokuknak már a nagyapja is hazug volt.

Elképesztő, ha egy érdekcsoport évtizedeken keresztül „abból él”, hogy saját népe felmorzsolásával akar magának hatalmi helyzetet teremteni. Csoda-e, ha – most már – a magyarokon kívül „mindenki” szereti őket, hisz ők önként feladnak mindent, ami másnak fontos, de nekünk is az volna. Szomorú látni azt, hogy a magyarországi baloldal nem ismeri a magyar történelmet. Nemzetközi ateista-materialista sémákban gondolkodik, s amikor hazafias akar lenni, akkor többnyire ízléstelen.

A modern magyarországi baloldal tehát mindvégig antinacionális volt, a nemzeti jellegű baloldalt (kisgazdák, szociáldemokraták stb.) mindig igyekeztek tönkretenni, mert érezték, hogy ezek mellett hatalmi esélyük nem lesz. A „Nyugat” soha nem látta ezt, nekik mindig csak az engedelmes helytartók kellettek. A nyugati nagytőke ezért mindig a magyarországi baloldallal cimborált. Pedig ez 1990 után a volt kommunistákat jelentette. Hiteles antikommunizmus? Á de-hogy, a „liberális” nagytőke maximális profitérdeke.

Szüksége van-e a baloldalra a magyar társadalomnak? Elvileg igen, ha az a kisemberek érdekvédő politikai ereje volna. Gyakorlatilag azonban ezt a nemzeti keresztyén alapon álló erők végzik ma – néha nem kevés hibával, hiszen ők mégis a szabad magántulajdon elve alapján állnak. Sajnos, ma már a világ életét olyan önző magánérdekek diktálják, nyugati kormánysegítségekkel, amelyeknél bármi lehetséges, ha pénzről van szó. A magyarországi baloldal ezek szövetségese, vagy azzá akar válni. Jó lenne, ha egy százéves történelem megszakadna. A magyar nemzet mind a vörös (hatalmi) ateizmus/materializmus, mind a fehér (pénzelvi) válfaját keservesen megszenvedte, nem ritkán személyesen ugyanazoktól. Nem véletlen az, hogy e csőcseléknek ma egy ember a célpontja, mert reménykednek hazugságaik felélesztésében.

De valószínűleg hiába bízunk a magyarországi baloldal megváltozásában. Mert elég csak azt látni, hogy a mostani baloldal hogyan pártolja a bárhonnan való bevándorlást, idegenellenességgel vádolva a kormányt, miközben 2004. december 5-e előtt az elszakított magyarok kettős állampolgárságával szemben mindent megtett. Igaz, az csak magyarellenesség volt, amelynek náluk már százéves szilárd hagyománya van.